

- 1801 / 1 - 98 / 99

Chambre des représentants de Belgique

SESSION ORDINAIRE 1998 - 1999 (*)

10 NOVEMBRE 1998

PROPOSITION DE LOI

**visant à renforcer les droits
des travailleurs cohabitants dans
le cadre de l'indemnisation
du chômage**

(Déposée par M. Patrick Moriau)

DEVELOPPEMENTS

MESDAMES, MESSIEURS,

Au cours de ces dernières années, marquées par la rigueur budgétaire et par l'accroissement du nombre d'allocataires sociaux, les pouvoirs publics ont essentiellement tenu compte de la position vulnérable des ménages dont l'unique revenu est un revenu de remplacement.

Dans un tel contexte, ce type de politique sociale, certes indispensable, risque toutefois d'engendrer une série d'effets pervers. Si l'on n'y prend pas garde, une telle politique risque à terme de confondre les principes d'assurance et de solidarité au point de déboucher insensiblement sur la «forfaitarisation» pure et simple des allocations sociales.

C'est dans l'assurance chômage que l'affaiblissement du lien avec le travail a été le plus manifeste.

(*) Cinquième session de la 49ème législature

- 1801 / 1 - 98 / 99

Belgische Kamer van volksvertegenwoordigers

GEWONE ZITTING 1998 - 1999 (*)

10 NOVEMBER 1998

WETSVOORSTEL

**tot uitbreiding van de rechten
van samenwonende werknemers
in het kader van de
werkloosheidsvergoeding**

(Ingediend door de heer Patrick Moriau)

TOELICHTING

DAMES EN HEREN,

De jongste jaren, die werden gekenmerkt door een strak begrotingsbeleid en een stijgend aantal sociale-steuntrekkenden, ging de aandacht van de overheid vooral uit naar de kwetsbaarheid van de gezinnen met een vervangingsinkomen als enige bron van inkomsten.

Gelet op die omstandigheden kan een dergelijk sociaal beleid, hoe onontbeerlijk ook, evenwel een aantal ongewenste neveneffecten hebben. Zo men niet oplet, dreigt die aanpak er op termijn toe te leiden dat de beginselen van de verzekering en de solidariteit met elkaar worden verward. Het eindresultaat zou dan wel eens kunnen zijn dat we ongemerkt afglijden naar een helemaal op forfaitaire leest geschoeid stelsel van sociale bijdragen.

Dat de band met de arbeid vervaagt, komt nog het meest tot uiting op het vlak van de werkloosheidsverzekering.

(*) Vijfde zitting van de 49ste zittingsperiode

Les années '80 ont marqué un tournant radical dans l'octroi des allocations de chômage. En classant les chômeurs en différentes catégories et périodes d'indemnisation, on a créé les conditions pour différencier et moduler davantage les montants, de sorte que la situation individuelle des bénéficiaires relevant de la catégorie «cohabitant» s'est progressivement et considérablement détériorée. La réduction à 35%, pour tous les chômeurs, du taux des allocations - et donc des droits directs - au profit de divers «compléments» a entraîné un glissement d'un système d'assurance vers un régime d'assistance. Le risque à couvrir n'est plus seulement la perte du revenu du travail mais également celui de l'état de besoin du ménage.

Actuellement, tous les chômeurs ont droit à un complément d'adaptation de 20% pendant les douze premiers mois de chômage. Après ces douze mois, les 20% deviennent un complément pour charge de famille attribué bien entendu au seul chef de ménage, tandis que le cohabitant est successivement réduit à l'allocation de base de 35% et à une allocation forfaitaire au-delà des quinze premiers mois (période prolongée de trois mois par année de passé professionnel en tant que salarié). De plus, pendant toute la durée du chômage, le travailleur ayant charge de famille et l'isolé ont droit chacun à un complément pour perte de revenu unique égal à 5%. Celui-ci est toutefois porté à 7% pour les isolés dès la seconde année.

Ce sont les cohabitants sans charge de famille qui ont donc fait les frais de cette redistribution, laquelle s'est opérée de plus en plus selon la situation familiale et non sur la base de la perte du revenu individuel. Le fait d'être cohabitant est devenu la situation la moins enviable puisqu'après quinze mois de chômage, l'allocation n'entretient plus aucun rapport avec le revenu perdu. Elle est même inférieure au montant du minimum de moyens d'existence auquel la personne cohabitante peut prétendre en vertu de la loi du 7 août 1974 instituant le droit à un minimum de moyens d'existence (13.052 francs contre 13.944 francs au 1er octobre 1997).

Sur le plan sociologique, il n'est pas faux de dire que cette redistribution a entraîné des ruptures de participation économique à l'intérieur des couples et de ce fait, remis en cause les formes de solidarité que ceux-ci avaient choisies.

Il s'impose donc, dans un esprit de justice sociale, de réexaminer notre système d'assurance chômage en rétablissant un certain équilibre entre le principe

In de jaren tachtig deed zich een ommezwaai voor in de toekenning van de werkloosheidsuitkeringen. De werklozen werden in verschillende categorieën en vergoedingsperiodes onderverdeeld, waardoor de voorwaarden werden geschapen om de bedragen nog meer te differentiëren en te moduleren. Een en ander had tot gevolg dat de individuele toestand van de begunstigten uit de categorie «samenwonenden» er geleidelijk sterk op achteruit is gegaan. Het bedrag van de uitkeringen - en dus ook dat van de directe rechten - viel voor alle werklozen terug op 35%. In de plaats daarvan kwamen diverse «bijslagen», waardoor het verzekeringsstelsel beetje bij beetje is moeten wijken voor een op bijstandsverlening gebaseerd stelsel. Het verlies van een inkomen uit arbeid is niet langer het enige te dekken risico: ook de reële nood waarin een gezin verkeert, speelt nu mee.

Momenteel hebben alle werklozen recht op een aanpassingsbijslag van 20% tijdens de eerste twaalf maanden van werkloosheid. Na afloop van die twaalf maanden verandert die 20% in een bijslag voor gezinslast, die uiteraard alleen het gezinshoofd ten goede komt. Voor de samenwonenden wordt de basisuitkering evenwel geleidelijk teruggebracht tot 35%; na de eerste vijftien maanden wordt een forfaitair bedrag uitgekeerd (die termijn wordt verlengd met drie maanden per jaar beroepsverleden als loontrekkende). Bovendien kunnen de werknemers met gezinslast en de alleenstaanden, zolang zij werkloos zijn, elk rekenen op een bijslag van 5% voor het verlies van een enig inkomen. Voor alleenstaanden wordt die bijslag vanaf het tweede jaar echter opgetrokken tot 7%.

De alleenwonenden zonder gezinslast hebben dus moeten opdraaien voor die herverdeling, die steeds meer werd afgestemd op de gezinssituatie en niet op het individuele inkomensverlies. Wie als samenwonende staat ingeschreven, valt dus het minst te benijden, want na vijftien maanden van werkloosheid is van enige verhouding tussen de uitkering en het inkomensverlies geen sprake meer. De uitkering valt zelfs lager uit dan het bestaansminimum waarop een samenwonende aanspraak kan maken op grond van de wet van 7 augustus 1974 tot instelling van het recht op een bestaansminimum (13.052 frank tegenover 13.944 frank op 1 oktober 1997).

Uit een sociologisch oogpunt is het niet verkeerd te stellen dat die herverdeling ertoe heeft geleid dat het al dan niet deelnemen aan het economische leven soms een wig heeft gedreven tussen levenspartners. Daardoor kwamen ook de door hen gekozen vormen van solidariteit op de helling te staan.

De sociale rechtvaardigheid vereist bijgevolg dat wij ons werkloosheidsverzekeringsstelsel opnieuw bekijken en het evenwicht tussen het verzekerings-

d'assurance et le principe de solidarité. En d'autres termes, il s'agit de renforcer l'individualisation des droits des assurés, en particulier pour les cohabitants.

Il ne faut cependant pas perdre de vue que c'est l'ensemble du système d'indemnisation qui devrait progressivement être revu, l'objectif ultime étant de ne plus faire intervenir la situation familiale dans le calcul de l'allocation.

Dans cette perspective, le passage à l'individualisation des droits ne peut en aucun cas être l'alibi d'une opération budgétaire qui, sous le couvert d'un slogan, ne serait rien d'autre que l'amorce d'un processus de régression sociale. Ce postulat pose à la fois le problème des modalités d'une réforme globale et celui de la fixation d'un taux suffisant d'indemnisation.

En particulier, il faut remarquer que l'individualisation ne signifie évidemment pas qu'il faille négliger la situation économique du ménage de l'assuré social : si le salaire - dont les allocations de chômage compensent partiellement la perte - n'est pas calculé en fonction de la sécurité d'existence du ménage du travailleur, une majoration appliquée à un revenu de remplacement se justifie parfaitement si elle est destinée à compléter l'allocation au moyen d'un montant forfaitaire identique pour toutes les personnes à charge.

Ce principe n'est pas respecté aujourd'hui puisque la compensation de la charge liée à la cohabitation du chômeur avec des enfants ou avec une personne qui ne dispose ni de revenus professionnels, ni de revenus de remplacement, est calculée sur une base variable selon les individus (soit en fonction de la rémunération antérieurement gagnée) et non sur une base forfaitaire et égalitaire. On se souviendra, en particulier, que les chômeurs ayant des enfants à charge bénéficient d'allocations familiales majorées dès le septième mois d'indemnisation.

Comme on le voit, la problématique est complexe et doit faire l'objet d'une étude approfondie, laquelle doit également prendre en compte les aspects budgétaires de l'assurance et les moyens qui y sont affectés.

Il va de soi que l'amélioration de la situation des travailleurs cohabitants ne serait ni logique, ni complète si, en parallèle, le mécanisme de la suspension pour chômage de longue durée (articles 80 et suivants de l'arrêté royal du 25 novembre 1991 portant réglementation du chômage) n'était pas modifié.

en het solidariteitsbeginsel herstellen. Met andere woorden: het individuele aspect van de rechten van de verzekerden dient te worden versterkt, zeker wat de samenwonenden betreft.

Toch mag niet uit het oog worden verloren dat het hele vergoedingsstelsel geleidelijk zou moeten worden aangepast, met als einddoel dat de gezinssituatie geen rol meer speelt in de berekening van de uitkering.

In dat opzicht mag de overschakeling op meer geïndividualiseerde rechten in geen geval worden aangegrepen voor een begrotingsoperatie die, onder het mom van een slogan, de aanzet zou geven tot een terugschroeven van de sociale bescherming. Die grondvoorwaarde stelt meteen ook de kwestie aan de orde van de voorwaarden voor een algemene hervorming, alsook van de vastlegging van een voldoende hoge vergoeding.

Meer in het bijzonder moet worden opgemerkt dat individualisering uiteraard niet mag betekenen dat de economische toestand van het gezin van de sociaal verzekerde over het hoofd wordt gezien: zo het loon - waarvan de werkloosheidsuitkeringen gedeeltelijk het verlies compenseren - niet wordt berekend op basis van de bestaanszekerheid van het gezin van de werknemer, is een toeslag op een vervangingsinkomen perfect verantwoord, indien die moet dienen om de uitkering aan te vullen met een identiek forfaitair bedrag voor alle personen ten laste.

Dat beginsel wordt vandaag niet gerespecteerd, want de compensatie van de lasten die voortvloeien uit het samenwonen van een werkloze met kinderen of met iemand zonder beroepsinkomsten of vervangingsinkomens, wordt berekend op variabele basis, geval per geval (dat wil zeggen op grond van het voorheen verdiende loon), en niet op forfaitaire en egalitaire basis. Laten we meer in het bijzonder niet vergeten dat werklozen met kinderen ten laste een verhoging van de kinderbijslag genieten, vanaf de zevende maand dat zij vergoedingen krijgen.

Uit dat alles blijkt dus dat het hier een complex vraagstuk betreft, dat een diepgaande studie vergt. Die studie moet eveneens rekening houden met de begrotingsaspecten van de verzekering en de middelen die ervoor worden uitgetrokken.

Het spreekt voor zich dat een verbetering van de toestand van de samenwonende werknemers niet logisch en al evenmin volledig zou zijn, mocht niet parallel daarmee werk worden gemaakt van een wijziging van het mechanisme van de schorsing wegens langdurige werkloosheid (zie de artikelen 80 en volgende van het koninklijk besluit van 25 november 1991 houdende de werkloosheidsreglementering).

L'article 80 est contraire au principe de solidarité parce qu'il n'est applicable qu'à certains chômeurs cohabitants. Il implique d'ailleurs une enquête sur les ressources des personnes qui composent le ménage du chômeur, ce qui est antinomique avec le fondement même de l'assurance sociale.

Tous les partenaires sociaux mettent l'accent sur le caractère indéniablement discriminatoire de cette procédure dont on a l'impression qu'elle est davantage un instrument sélectif de contrôle budgétaire plutôt qu'un véritable instrument de contrôle de la disponibilité sur le marché du travail. Par son caractère «programmé», elle souffre totalement d'un manque de cohérence: pendant des années, on ne contrôle pas le chômeur puis on le confronte brutalement à la réalité à un moment où, bien souvent, il a tendance à relâcher ses efforts parce qu'il est victime d'une série d'éléments qu'il ne contrôle pas : la concurrence sur le marché de l'emploi, le passé professionnel, l'âge, la «bonne» formation, le degré de scolarité, l'handicap du chômage de longue durée, etc.

Lorsque le chômeur reçoit un avertissement, selon lequel il lui est notifié que ses allocations vont être suspendues parce qu'il va dépasser la durée de chômage autorisée, cette personne ne comprend pas pourquoi elle est appelée à se justifier et pourquoi d'autres ne le sont pas ou ne le seront jamais. Cette procédure fastidieuse, qui aboutit trop souvent à l'exclusion, n'est certainement pas de nature à redonner confiance et à favoriser chez les personnes privées d'emploi une adhésion durable à notre modèle d'assurance sociale. Au contraire, outre les problèmes matériels qu'elle provoque inévitablement, elle fait naître un sentiment de frustration et de profonde injustice.

Les auteurs de la proposition sont conscients qu'il n'est pas possible de supprimer d'emblée les articles 80 à 88 de l'arrêté royal du 25 novembre 1991 portant réglementation du chômage, mais ils souhaitent dès à présent franchir une première étape en limitant le champ d'application de ces dispositions tant contestées.

Artikel 80 gaat in tegen het beginsel van de solidariteit, omdat het alleen maar van toepassing is op bepaalde samenwonende werklozen. Overigens legt het een onderzoek op naar de inkomsten van de gezinsleden van de werkloze, wat haaks staat op de grondslagen zelf van de sociale verzekering.

Alle sociale partners wijzen erop dat die procedure ontegensprekelijk discriminerend is. Men heeft de indruk dat ze vooral als selectiemiddel in de begrotingscontrole wordt gebruikt, in plaats van als een echt controlemiddel van iemands beschikbaarheid voor de arbeidsmarkt. Doordat de procedure «geprogrammeerd» verloopt, laat ze qua coherentie volkomen te wensen over. Zo laten de controleurs de werklozen jarenlang ongemoeid en confronteren ze hen vervolgens onverwachts met de realiteit, uitgerekend op het ogenblik dat velen onder hen minder de neiging gaan voelen om inspanningen te leveren, als gevolg van een aantal factoren waarop zij geen vat hebben (concurrentie op de arbeidsmarkt, beroepsverleden, leeftijd, «geschikte» opleiding, scholingsgraad, negatieve gevolgen van langdurige werkloosheid enzovoort.).

Een werkloze die een verwittiging krijgt, in de vorm van een kennisgeving dat zijn uitkeringen zullen worden geschorst omdat hij de toegestane werkloosheidsduur gaat overschrijden, begrijpt niet waarom hij wordt aangemaand zich te verantwoorden, terwijl anderen dat niet hoeven te doen of nooit zullen moeten doen. Die slopende procedure, die al te vaak op een uitsluiting uitdraait, is geenszins van die aard dat ze de werklozen weer meer zelfvertrouwen geeft; evenmin bevordert zij hun duurzame deelname aan ons sociale-verzekeringsmodel. Het tegendeel is waar: zij schept onvermijdelijk materiële problemen en leidt bovendien tot frustratie en een gevoel van schrijnende onrechtvaardigheid.

De indieners van het voorstel zijn zich ervan bewust dat het onmogelijk is de artikelen 80 tot 88 van het koninklijk besluit van 25 november 1991 houdende de werkloosheidsreglementering onverwijld op te heffen. Niettemin willen zij vanaf vandaag een eerste stap zetten, door de toepassingsfeer van deze zo betwiste bepalingen te beperken.

COMMENTAIRE DES ARTICLES

Article 3

Cet article modifie le calcul de l'allocation de chômage de manière à renforcer les droits des travailleurs cohabitants.

Le montant journalier de base de l'allocation est porté à 40 % de la rémunération journalière moyenne (contre 35 % actuellement).

Pendant les douze premiers mois, tous les chômeurs bénéficient d'un complément d'adaptation de 20 %. A partir de la seconde période, le chef de ménage continue à percevoir 60 % de son salaire brut plafonné (les 20 % attribués la première année deviennent un complément pour charge de famille), tandis que le montant journalier attribué à l'isolé est réduit au taux de base majoré d'un complément pour perte de revenu unique de 2 %. Les compléments pour perte de revenu unique de 5 % attribués au chef de ménage (pendant toute sa durée de chômage) et à l'isolé (pendant les douze premiers mois) sont supprimés mais compensés par la majoration du taux de base. Toutefois, après les douze premiers mois, le maintien d'un complément de 2 % en faveur de l'isolé se justifie par le fait qu'actuellement ce complément est de 7 %.

La situation ne change donc pas ni pour le chef de ménage ni pour l'isolé. Par contre, du fait même que le montant de base est désormais fixé à 40 %, la situation du travailleur cohabitant est alignée sur celle des deux autres catégories pendant les douze premiers mois, soit une augmentation de 5 %. A partir de la seconde période, il bénéficiera du taux de base de 40% s'il compte au moins dix ans de passé professionnel en tant que salarié. S'il ne répond pas à cette condition, son taux est réduit à 35 % pendant toute la durée du chômage.

Ces modifications améliorent la situation de tous les cohabitants parce qu'elles valorisent le passé professionnel et, surtout, parce qu'elles suppriment l'allocation forfaitaire qui était versée au cohabitant après les quinze premiers mois de chômage (période prolongée de trois mois par année de travail).

Cette allocation forfaitaire, dont le calcul mensuel fait apparaître que le montant est inférieur à celui du minimex prévu pour la catégorie des «cohabitants» (soit 13.052 francs par mois contre 13.944 francs au 1er octobre 1997, ce qui donne respectivement pour un régime de 26 jours 502 francs et 536 francs), est contraire non seulement aux principes d'assurance et de solidarité mais également au principe de dignité humaine. L'auteur de la présente proposition fait donc le choix de rompre avec cette dangereuse logique d'as-

ARTIKELSGEWIJZE BESPREKING

Artikel 3

Dit artikel wijzigt de berekening van de werkloosheidsuitkeringen en breidt aldus de rechten van de samenwonende werknemers uit.

Het basisbedrag van de daguitkering wordt verhoogd tot 40% van het gemiddeld dagloon (in plaats van 35% nu).

Tijdens de eerste twaalf maanden wordt dat basisbedrag voor alle werklozen verhoogd met een aanpassingsbijslag van 20%. Vanaf de tweede periode blijft het gezinshoofd 60% van zijn geplafonneerde brutoloon ontvangen (de 20% die tijdens het eerste jaar wordt uitbetaald, wordt een bijslag voor gezinslast), terwijl de daguitkering die de alleenstaande ontvangt, terugvalt op het basisbedrag, verhoogd met een bijslag voor enig inkomen van 2%. De bijslagen voor enig inkomen van 5% die worden toegekend aan het gezinshoofd (gedurende de hele duur van de werkloosheid) en aan de alleenstaande (gedurende de eerste twaalf maanden), vervallen maar worden gecompenseerd door de verhoging van het basispercentage. Het behoud van een bijslag van 2% ten gunste van de alleenstaande na de eerste twaalf maanden is evenwel verantwoord aangezien die bijslag momenteel 7% bedraagt.

De situatie verandert dus niet, noch voor het gezinshoofd, noch voor de alleenstaande. Doordat het basisbedrag momenteel op 40% wordt gebracht, wordt de situatie van de samenwonende werknemer tijdens de eerste twaalf maanden gelijkgeschakeld met die van beide andere categorieën : er komt namelijk voor alle categorieën een verhoging van de basisuitkering met 5%. Vanaf de tweede periode zal hij het basisbedrag van 40% ontvangen indien hij ten minste tien jaar als loontrekkende heeft gewerkt. Indien hij niet aan die voorwaarde voldoet, wordt voor hem het percentage teruggebracht tot 35% voor de hele duur van de werkloosheid.

Deze wijzigingen verbeteren de situatie van alle samenwonenden, aangezien ze de beroepsloopbaan valoriseren en vooral omdat ze de forfaitaire uitkering opheffen die de samenwonende ontving na de eerste vijftien maanden werkloosheid (die periode werd met drie maanden per jaar beroepsactiviteit verlengd).

Bij de omrekening van de maandelijkse bedragen in daguitkeringen, blijkt de forfaitaire uitkering lager te zijn dan het bedrag van het bestaansminimum voor de categorie van de samenwonenden (met name 13.052 frank per maand in plaats van 13.944 frank op 1 oktober 1997; omgerekend voor een 26-dagenregeling komt dat neer op 502 frank en 536 frank). De indieners van dit voorstel zijn van oordeel dat zulks niet alleen strijdig is met het beginsel de verzekering en de solidariteit, maar tevens met het beginsel van

sistance qui consiste, après une certaine période de chômage, à ne plus indemniser le travailleur privé d'emploi par rapport à son salaire perdu.

Une seule exception à la règle du pourcentage de la rémunération journalière moyenne est maintenue : il s'agit des chômeurs qui obtiennent une dispense pour des raisons d'ordre social ou familial. Dans ce cas, le montant forfaitaire ne pourra être inférieur, par jour, au montant de base du minimex prévu pour la catégorie des conjoints vivant sous le même toit (soit le montant le plus élevé). On ne déroge cependant pas à la règle selon laquelle le montant forfaitaire n'est pas indexé.

Art. 4

Cet article modifie les règles de calcul de l'allocation de transition et de l'allocation d'attente.

Actuellement, les montants mensuels attribués aux isolés et aux cohabitants sont inférieurs aux montants du minimex prévus pour les catégories correspondantes dans le régime de la loi du 7 août 1974. Cette situation est paradoxale et tout à fait inacceptable. Elle entraîne bien souvent, dans le chef du jeune qui a atteint l'âge de dix-huit ans, une demande de complément auprès du CPAS.

Pour ceux qui ont atteint l'âge de la majorité civile, le montant journalier de l'allocation devra au moins correspondre au montant du minimex prévu pour la catégorie correspondante.

En outre, le passage au montant journalier de l'allocation de chômage lorsque le jeune peut justifier d'au moins septante-huit journées de travail durant son stage d'attente, n'est plus réservé au seul chef de ménage mais à tous les chômeurs.

Art. 5

Aux termes des articles 80 et suivants de l'arrêté royal du 25 novembre 1991 portant réglementation du chômage, certaines catégories de chômeurs cohabitants ne peuvent pas faire l'objet d'une suspension pour chômage de longue durée. Il s'agit notamment de ceux qui, au jour de la réception de l'avertissement, ont atteint l'âge de 50 ans, de ceux qui peuvent justifier vingt ans au moins de passé professionnel comme travailleur salarié, de ceux qui bénéficient d'une dispense «ALE» ou encore de ceux qui sont occupés comme travailleur à temps partiel avec maintien des droits. Si le chômeur peut prouver que le revenu annuel net imposable de son ménage ne dépasse pas un certain plafond, il échappe également

de la menselijke waardigheid. Zij hebben er bijgevolg voor gekozen te breken met de gevaarlijke bijstandswet die erin bestaat de werknemer die werkloos wordt, na een bepaalde periode alleen nog een uitkering te geven die in verhouding staat tot het loon dat hij vroeger ontving.

Eén uitzondering op de regel van het percentage van het gemiddelde dagloon blijft evenwel behouden, met name voor de werklozen die een vrijstelling krijgen om sociale of familiale redenen. In hun geval mag het forfaitaire bedrag per dag niet lager liggen dan het basisbedrag van het bestaansminimum voor echtgenoten die onder hetzelfde dak wonen (te weten het hoogste bedrag). Toch wordt niet afgeweken van de regel dat het forfaitaire bedrag niet wordt geïndexeerd.

Art. 4

Dit artikel wijzigt de regels voor de berekening van de overbruggingsuitkering en de wachtuitkering.

De maandelijks bedragen die momenteel aan de alleenstaanden en de samenwonenden worden uitgekeerd, zijn lager dan de bedragen van het bestaansminimum voor de overeenstemmende categorieën volgens de regeling vervat in de wet van 7 augustus 1974. Dat is een paradoxale en volstrekt onaanvaardbare situatie. Voor de jongere die de leeftijd van achttien jaar heeft bereikt, heeft dat vaak tot gevolg dat hij bij het OCMW een bijkomende uitkering moet vragen.

Voor wie meerderjarig is, moet het bedrag van de daguitkering ten minste overeenstemmen met het bedrag van het bestaansminimum voor de overeenstemmende categorie.

De overstap naar het dagbedrag van de werkloosheidsuitkering wanneer de jongere kan bewijzen dat hij tijdens zijn wachttijd ten minste achtenzeventig dagen heeft gewerkt, is bovendien niet meer uitsluitend bestemd voor het gezinshoofd, alle werklozen komen ervoor in aanmerking.

Art. 5

Volgens de artikelen 80 en volgende van het koninklijk besluit van 25 november 1991 houdende de werkloosheidsreglementering, kunnen bepaalde categorieën van samenwonende werklozen niet worden geschorst wegens langdurige werkloosheid. Het betreft met name werklozen die op de dag waarop ze een verwittiging krijgen, de leeftijd van 50 jaar hebben bereikt, werklozen die een loopbaan van ten minste twintig jaar als loontrekkende kunnen aantonen, werklozen die een vrijstelling als PWA'er genieten en werklozen die deeltijds werken met behoud van rechten. Ook de werkloze die kan bewijzen dat het netto belastbaar inkomen van zijn gezin een bepaald bedrag niet overschrijdt, ontsnapt aan de schorsing.

à la suspension. Etant donné qu'il n'est pas possible ni de supprimer d'emblée ces dispositions, ni d'ailleurs d'étendre leur champ d'application à tous les chômeurs, il est proposé de réduire de moitié le minimum de passé professionnel exigé pour échapper à la sanction.

Par conséquent, l'article 5 vise à exclure de la suspension pour chômage de longue durée le travailleur cohabitant qui bénéficie d'une allocation de chômage dont le montant est égal à 40 % de sa rémunération.

Art. 6

Dans la mesure où la présente proposition de loi nécessitera d'importantes adaptations de la réglementation en vigueur, il s'impose de donner au Roi la compétence pour fixer la date d'entrée en vigueur du texte proposé.

P. MORIAU

Aangezien die bepalingen niet onmiddellijk kunnen worden afgeschaft, en ze evenmin kunnen worden uitgebreid tot alle werklozen, wordt een halvering voorgesteld van de minimum beroepsloopbaan die nodig is om de sanctie te ontlopen.

Artikel 5 strekt er bijgevolg toe de mogelijkheid uit te sluiten dat een samenwonende werknemer die een werkloosheidsuitkering geniet die 40% van zijn loon bedraagt, wordt geschorst wegens langdurige werkloosheid.

Art. 6

Het voorliggende wetsvoorstel zal aanzienlijke aanpassingen van de vigerende regelgeving vereisen. Daarom is het noodzakelijk de Koning de bevoegdheid te verlenen om de datum van de inwerkingtreding van de voorgestelde tekst te bepalen.

PROPOSITION DE LOI

Article 1er

La présente loi règle une matière visée à l'article 78 de la Constitution.

Art. 2

Pour l'application de la présente loi, il faut entendre par :

1° «allocation de chômage», «allocation de transition» et «allocation d'attente» : les allocations qui sont dues aux travailleurs aux conditions prévues par l'arrêté royal du 25 novembre 1991 portant réglementation du chômage;

2° «travailleur ayant charge de famille», «travailleur isolé» et «travailleur cohabitant» : les travailleurs visés à l'article 110 de l'arrêté royal du 25 novembre 1991 portant réglementation du chômage;

3° «rémunération journalière moyenne» : la rémunération telle qu'elle est définie à l'article 111 de l'arrêté royal du 25 novembre 1991 portant réglementation du chômage.

Art. 3

§ 1er. — Le montant journalier de base de l'allocation de chômage est fixé à 40 % de la rémunération journalière moyenne.

§ 2. — Le montant journalier de base de l'allocation de chômage est, pendant les douze premiers mois de chômage, majoré d'un complément d'adaptation, fixé à 20 % de la rémunération journalière moyenne.

Après ces douze premiers mois, ce montant journalier de base est, pour le travailleur ayant charge de famille, majoré d'un complément pour charge de famille fixé à 20 % de la rémunération journalière moyenne et, pour le travailleur isolé, d'un complément pour perte de revenu unique fixé à 2 % de la rémunération journalière moyenne.

§ 3. — Par dérogation au § 1er, après les douze premiers mois de chômage, le montant journalier de l'allocation de chômage du travailleur cohabitant qui ne compte pas dix années de passé professionnel en tant que salarié, est fixé à 35 % de la rémunération journalière moyenne.

Le Roi détermine ce qu'il faut entendre par passé professionnel en tant que salarié ainsi que les conditions et les modalités suivant lesquelles le passé professionnel est calculé.

WETSVOORSTEL

Artikel 1

Deze wet regelt een aangelegenheid als bedoeld in artikel 78 van de Grondwet.

Art. 2

Voor de toepassing van deze wet dient te worden verstaan onder :

1° «werkloosheidsuitkering», «overbruggingsuitkering» en «wachttuitkering» : de uitkeringen die aan de werknemers verschuldigd zijn volgens de voorwaarden die zijn vastgesteld in het koninklijk besluit van 25 november 1991 houdende de werkloosheidsreglementering;

2° «werknemer met gezinslast», «alleenwonende werknemer» en «samenwonende werknemer» : de werknemers bedoeld in artikel 110 van het koninklijk besluit van 25 november 1991 houdende de werkloosheidsreglementering;

3° «gemiddeld dagloon» : het loon zoals het is omschreven in artikel 111 van het koninklijk besluit van 25 november 1991 houdende de werkloosheidsreglementering.

Art. 3

§ 1. — Het basisdagbedrag van de werkloosheidsuitkering wordt vastgesteld op 40 % van het gemiddeld dagloon.

§ 2. — Het basisdagbedrag van de werkloosheidsuitkering wordt gedurende de eerste twaalf maanden van werkloosheid verhoogd met een aanpassingsbijslag, vastgesteld op 20 % van het gemiddeld dagloon.

Na die eerste twaalf maanden wordt dit basisdagbedrag verhoogd, voor de werknemer met gezinslast, met een bijslag voor gezinslast die is vastgesteld op 20 % van het gemiddeld dagloon en, voor de alleenwonende werknemer, met een bijslag voor het verlies van een enig inkomen die is vastgesteld op 2 % van het gemiddeld dagloon.

§ 3. — In afwijking van § 1 wordt, na de eerste twaalf maanden van werkloosheid, het dagbedrag van de werkloosheidsuitkering van de samenwonende werknemer die geen beroepsverleden van 10 jaar als loontrekkende heeft, vastgesteld op 35 % van het gemiddeld dagloon.

De Koning bepaalt wat moet worden verstaan onder beroepsverleden als loontrekkende en stelt de voorwaarden en de nadere regels voor de berekening van het beroepsverleden vast.

§ 4. — Par dérogation aux paragraphes précédents, le montant journalier de l'allocation de chômage du travailleur qui bénéficie de la dispense prévue à l'article 90 de l'arrêté royal du 25 novembre 1991 portant réglementation du chômage est un montant forfaitaire unique.

Le Roi fixe ce montant forfaitaire qui ne peut être inférieur au montant mensuel, divisé par 26, du minimum de moyens d'existence prévu à l'article 2, § 1er, alinéa 1er, 1°, de la loi du 7 août 1974 instituant le droit à un minimum de moyens d'existence.

Par dérogation à l'article 113 de l'arrêté royal du 25 novembre 1991 précité, le montant fixé en application du présent paragraphe n'est pas indexé.

Art. 4

§ 1er. Le montant journalier de l'allocation de transition et de l'allocation d'attente est un montant forfaitaire qui varie selon que le jeune travailleur a charge de famille, est isolé ou est cohabitant, et selon qu'il a atteint ou non l'âge de la majorité civile.

Le Roi fixe, par arrêté délibéré en Conseil des ministres, les montants de l'allocation de transition et de l'allocation d'attente. Pour les jeunes qui ont atteint l'âge de la majorité civile, ces montants ne peuvent être inférieurs aux montants mensuels, divisés par 26, du minimum de moyens d'existence prévus à l'article 2, § 1er, alinéa 1er, de la loi du 7 août 1974 instituant le droit au minimum de moyens d'existence.

Pour la détermination des montants visés à l'alinéa précédent :

1° le travailleur ayant charge de famille est assimilé à la catégorie des conjoints vivant sous le même toit;

2° le travailleur isolé est assimilé à la catégorie des personnes isolées;

3° le travailleur cohabitant est assimilé à la catégorie des personnes cohabitant avec une ou plusieurs personnes, qu'il s'agisse ou non de parents ou d'alliés.

§ 2. — Par dérogation au § 1er, le montant journalier de l'allocation d'attente correspond au montant journalier de l'allocation de chômage calculé conformément aux dispositions de l'article 3 de la présente loi, lorsque le travailleur peut justifier pendant le stage visé à l'article 36 de l'arrêté royal du 25 novembre 1991 portant réglementation du chômage, d'au

§ 4.— In afwijking van de vorige paragrafen is het dagbedrag van de werkloosheidsuitkering van de werknemer die de in artikel 90 van het koninklijk besluit van 25 november 1991 houdende de werkloosheidsreglementering bedoelde vrijstelling geniet, een enig forfaitair bedrag.

De Koning stelt dat forfaitair bedrag vast, dat niet lager mag zijn dan het maandbedrag, gedeeld door 26, van het bestaansminimum dat is bedoeld in artikel 2, § 1, eerste lid, 1°, van de wet van 7 augustus 1974 tot instelling van het recht op het bestaansminimum.

In afwijking van artikel 113 van het voormelde koninklijk besluit van 25 november 1991 is het met toepassing van deze paragraaf vastgestelde bedrag niet gekoppeld aan de spilindex.

Art. 4

§ 1.— Het dagbedrag van de overbruggingsuitkering en van de wachtuitkering is een vast bedrag dat schommelt naargelang de jonge werknemer gezinslast heeft, alleenwonende of samenwonende is, en naargelang hij al dan niet de leeftijd van de burgerrechtelijke meerderjarigheid heeft bereikt.

De Koning bepaalt bij een in Ministerraad overlegd besluit de bedragen van de overbruggingsuitkering en van de wachtuitkering. Voor de jongeren die de leeftijd van de burgerrechtelijke meerderjarigheid hebben bereikt, mogen die bedragen niet lager zijn dan het maandbedrag, gedeeld door 26, van het bestaansminimum dat is bedoeld in artikel 2, § 1, eerste lid, 1°, van de wet van 7 augustus 1974 tot instelling van het recht op het bestaansminimum.

Voor het bepalen van de in het vorige lid bedoelde bedragen :

1° wordt de werknemer met gezinslast gelijkgesteld met de categorie van de samenwonende echtgenoten;

2° wordt de alleenwonende werknemer gelijkgesteld met de categorie van de alleenstaanden;

3° wordt de samenwonende werknemer gelijkgesteld met de categorie van de personen die met een of meer personen samenwonen, ongeacht of ze bloed- of aanverwanten zijn.

§ 2.— In afwijking van § 1, stemt het dagbedrag van de wachtuitkering overeen met het dagbedrag van de werkloosheidsuitkering dat wordt berekend overeenkomstig het bepaalde in artikel 3 van deze wet, wanneer de werknemer tijdens de in artikel 36 van het koninklijk besluit van 25 november 1991 houdende de werkloosheidsreglementering bedoelde

moins septante-huit journées de travail au sens des articles 37 et 43 du même arrêté.

§ 3. — Par dérogation aux paragraphes précédents, le Roi fixe un montant journalier unique lorsque le travailleur bénéficie de la dispense prévue à l'article 90 de l'arrêté royal du 25 novembre 1991 portant réglementation du chômage.

Ce montant ne peut être inférieur au montant mensuel, divisé par 26, du minimum de moyens d'existence prévu à l'article 2, § 1er, alinéa 1er, 1°, de la loi du 7 août 1974 instituant le droit à un minimum de moyens d'existence.

Par dérogation à l'article 113 de l'arrêté royal du 25 novembre 1991 précité, le montant fixé en application du présent paragraphe n'est pas indexé.

Art. 5

Sans préjudice des autres conditions mentionnées à l'article 80 de l'arrêté royal du 25 novembre 1991 portant réglementation du chômage, les articles 80 à 88 du même arrêté sont applicables au chômeur qui, le jour de la réception de l'avertissement visé à l'article 81, peut prétendre à l'allocation de chômage dont le montant journalier est fixé à 35 % de la rémunération journalière moyenne.

En aucun cas, le droit aux allocations de chômage ne peut être suspendu lorsque le chômeur peut prétendre, au jour de la réception de l'avertissement, à l'allocation de chômage dont le montant journalier est fixé à 40 % de la rémunération journalière moyenne.

Art. 6

Le Roi fixe, par arrêté délibéré en Conseil des ministres, la date de l'entrée en vigueur de la présente loi.

1er juillet 1998

P. MORIAU

wachttijd ten minste achtenzeventig arbeidsdagen kan bewijzen in de zin van de artikelen 37 en 43 van hetzelfde besluit.

§ 3.— In afwijking van de vorige paragrafen stelt de Koning een enig dagbedrag vast wanneer de werknemer de in artikel 90 van het koninklijk besluit van 25 november 1991 houdende de werkloosheidsreglementering bedoelde vrijstelling geniet.

Dat bedrag mag niet lager zijn dan het maandbedrag, gedeeld door 26, van het bestaansminimum dat is bedoeld in artikel 2, § 1, eerste lid, 1°, van de wet van 7 augustus 1974 tot instelling van het recht op het bestaansminimum.

In afwijking van artikel 113 van het voormelde koninklijk besluit van 25 november 1991 is het met toepassing van deze paragraaf vastgestelde bedrag niet gekoppeld aan de spilindex.

Art. 5

Onverminderd de overige voorwaarden die zijn vermeld in artikel 80 van het koninklijk besluit van 25 november 1991 houdende de werkloosheidsreglementering zijn de artikelen 80 tot 88 van hetzelfde besluit van toepassing op de werkloze die op de dag van de ontvangst van de in artikel 81 bedoelde verwittiging aanspraak kan maken op de werkloosheidsuitkering waarvan het dagbedrag is vastgesteld op 35 % van het gemiddeld dagloon.

In geen geval kan het recht op werkloosheidsuitkeringen worden geschorst indien de werkloze op de dag van de ontvangst van de verwittiging aanspraak kan maken op de werkloosheidsuitkering waarvan het dagbedrag is vastgesteld op 40 % van het gemiddeld dagloon.

Art. 6

De Koning bepaalt bij een in Ministerraad overlegd besluit de datum waarop deze wet in werking treedt.

1 juli 1998